Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts
ZESDE JAARGANG

KUIFJE

13

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DAT IS WAT MEN EEN NETELIGE POSITIE NOEMT!

(Zie blz. 10.)

W. VANDERSTEEN

VOOR DE LEDEN VAN DE KUIFJE'S CLUB

GEHEIME BOODSCHAPPEN

WIE lid is van de Kuifje's Club, bezit een rooster voor het ontcijferen van de letterboodschappen welke af en toe in ons blad verschijnen. De lidkaart zelf geeft de sleutel voor het lezen van cijferboodschappen. Om aan herhaalde wensen gevolg te geven, publiceer ik hier nogmaals de gebruiksaanwijzingen voor de letter- en de cijferboodschappen. Bewaar deze uitleg zorgvuldig, want je zult die in de toekomst nog meermaals nodig hebben!

HOE MOET MEN DE ROOSTER GEBRUIKEN?

Het is zeer eenvoudig. Leg de rooster op de tekst die uit honderd letters bestaat en in een vierkant gedrukt werd. Het afgeknipt hoekje van je rooster moet in de linkerbovenhoek **geplaatst worden. Wanneer je dat gedaan hebt, zul je de eerste letters van de geheime boodschap kunnen lezen.**

Draai daarna je rooster, en leg de afgeknipte hoek op de rechterbovenhoek **van de geheime boodschap. Zo zul je het tweede deel van de boodschap kunnen ontcijferen.**

Om het derde deel te lezen, moet je je kaartje met de afgeknipte hoek onderaan-rechts **leggen, en voor het vierde deel :** onderaan-links. **En dan zal heel de boodschap je meteen leesbaar voorkomen.**

HOE KAN MEN DE CIJFERSLEUTEL SAMENSTELLEN?

Neem je lidkaart ter hand. Doe ze open, en op de rechterbladzijde zul je onderaan een N.B. **aantreffen, die bestaat uit drie en vijftig letters. Schrijf die** N.B. **over op een blaadje papier en nummer dan de letters als volgt :**

1e letter = cijfer 1	2e letter = cijfer 2	3e letter = cijfer 3
4e » = » 4	6e » = » 5	7e » = » 6
8e » = » 7	11e » = » 8	12e » = » 9
15e » = » 10	17e » = » 11	20e » = » 12
22e » = » 13	23e » = » 14	27e » = » 15
29e » = » 16	30e » = » 17	33e » = » 18
38e » = » 19		

Ieder dezer negentien cijfers moet je voor de letter van het alfabet schrijven, die er aan beantwoordt volgens het lijstje. Het alfabet telt zes en twintig letters. Nummer dus van twintig tot zes en twintig volgens de alfabetische orde, de zes letters die zonder nummer op je lijstje bleven staan.

Aan de hand van deze richtlijnen zullen al onze nieuwe clubleden voortaan de geheime boodschappen zonder de minste moeite kunnen ontcijferen en beantwoorden.

Ik wens er jullie veel genoegen mee, vrienden!

En vergeet niet dat jullie onder clubleden hiermee ook in geheimschrift kunnen corresponderen!

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Harry Lemahieu, Het Zoute. — Met genoegen groet ik je vandaag heel speciaal, temeer daar ik weet dat je een echte Kuifjesvriend bent, die zijn land goed kent en lief heeft! Ik hoop dat je weer volledig hersteld bent van je ziekte en van een prettig Paasverlof geniet.

R. Nicolai, Beringen. — Je kaartje goed ontvangen en je de ontbrekende nummers gezonden. Heb je alles gekregen? Is er ook in de mijnstreek reeds iets van de nieuwe Lente te bespeuren? Met een stevige handdruk.

Hendrik Oliviers, Korbeek-Lo. — De afdrukplaatjes zijn jammer genoeg niet te koop. Je kunt ze alleen in ruil voor de Kuifje's bons bekomen. Wanneer je geen abonnement hebt, betaal je 10 frs. voor de lidkaart. Je kunt ze storten op onze P.C.R. 1909.16 ofwel in de vorm van postzegels in de omslag steken.

Yves A. de Nijs, Middelkerke. — Dank voor je sympathieke brief. Het was lang geleden! Een onderzeegeweer of een plan voor een onderzeegeweer kan ik je niet bezorgen. Je zou het trouwens niet zelf kunnen maken! Je kunt het krijgen in wapenwinkels of in een handel die gespecialiseerd is in alle mogelijke zaken voor duikers en diepzeeonderzoek. Beste groeten ook aan je zus en gans de familie.

Walter Adriaenssen, Berchem-Antw. — Heb je je album reeds gelezen? Wat denk je er van? Ik dank je hartelijk voor de reeks tekeningen, grapjes en korte verhalen die je mama me met haar brief gezonden heeft.

KUIFJE — *Administratie, Redaktie en Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

OVER TWEE WEKEN, **het nieuw en boeiend tekenverhaal : MONSIEUR VINCENT**

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Het was het lieflijkste huis dat men zich indenken kon. Het dak was rood en langs de muren bloeiden mooie bloemen. Het was een echt paradijs!

In het tuintje zat een vriendelijke, kleine jongen...

...die luisterde naar het gekweel van de vogels.

Plotseling...

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan heeft de jonge Koen uit het Steen gehaald. Heer Jan gaat naar zijn kasteel terug, terwijl Koen bij de Schelde op hem wacht. Ridder Jan wordt aangehouden door de soldeniers van de schout...

(Wordt voortgezet.)

KAREKIET... KIET... KIET...

'K ZING in 't riet, riet, riet, maar ge vindt mij niet. Om den duivel niet !

Als we naar een poel, een ven of meer gaan om daar het gedoe van de rietzangers gade te slaan, denken we eerst en vooral aan de karekiet, omdat de zachtgevooisde dichter Guido Gezelle hem zo fijn en gevat bezong en we dit gedicht op ons duimke kennen. We weten nu meteen waar de karekiet woont en ook dat zijn zang doet denken aan het gekabbel van het water en het ritselen van de wind door het ranke, wiegende riet.

Het is niet gemakkelijk de karekieten te vinden, want de bleke okertint van hun borst en buik harmoniseren met het riet. De keel is haast wit, de rugzijde bruingeel met een groenachtige schijn erover. De kleuren van de vleugels zijn iets donkerder en worden naar de staart toe warm bruin. De karekieten zingen de hele dag door en zitten daarbij te halver hoogte van een rietstengel, ook wel eens helemaal beneden met hun pootjes in het nat, en steeds naar de kant van het water. Ongeveer een halve meter boven de waterspiegel wiegt hun nest, dat veel dieper en wel tweemaal zo breed is dan een gewoon kogelvormig nest. De eieren kunnen er niet uitrollen wanneer de wind heftig door het riet stuift en ook niet als er een stoomboot voorbij komt (bv. op een groot meer) en de baren hoog tegen de oevers klotsen. Het nest wordt bovendien niet aan één, doch aan verschillende en zelden aan minder dan zes halmen stevig vastgemaakt.

Doch er is nog ander leven langs de waterkant ! Heb je de waterhoen reeds gezien ? Ze heeft vijf bruine kuikentjes die parmantig achter haar aan trippen en op het water (want ze kunnen reeds zwemmen) op donzige, grappige balletjes gelijken. En kijk eens hoe het waterhoen duikt ? Je vraagt je af waar en hoe ze ooit weer boven zal komen ! Je hoeft je geen zorgen te maken, ergens komt haar kop wel weer te voorschijn ! Het nest van het waterhoen vind je ook in het riet. Het bestaat slechts uit ruw aaneengevlochten halmen.

En dan heb je daar ook nog de ijsvogel die recht van zijn nest het water in duikt en dan met een schel en hoog « piet, piet » de lucht in vliegt. Het is net een groen-blauwe vlinder die fonkelt als een edelsteen. Hij heeft een forse snavel en rode poten. Van een tak duikt hij pijlsnel en loodrecht in het water om een visje te snappen. Een ogenblik later komt hij er een paar meter verder mee boven en zet zich weer op een tak om zijn buit, een dingetje van een viertal centimeter, op te smullen. Het is een lust voor het oog die wilde, elegante vogels over het water te zien schieten. De viskwekers zien de ijsvogel niet zo graag komen, waarschijnlijk omdat hij hun visjes zo snel en handig snapt. Het is zeker daarom, dat de Engelsen hem « Kingfisher » hebben gedoopt. De ijsvogel eet echter ook veel schadelijke insecten. Hij hakt z'n nest uit in de steile over, het heeft een nestgang die horizontaal loopt en van één tot twee meter lang is !

Natuurlijk zijn ook de eenden van de partij ! Ik heb ze dit jaar zien terugkomen uit de heerlijke Zuiderlanden. Ze vliegen altijd laag met zware vleugelslag in de vorm van een driehoek en strijken in glijvlucht op het water neer. Waarom op het water ? Wel, omdat ze zwaar zijn en tamelijk onzacht op de grond terecht komen. De eenden die het toch wagen in een weide te landen, beleven er geen deugd aan en schijnen heel beteuterd door de schok. Ze zoeken dan ook gauw een vijver op.

Let eens op dat vogeltje ginds ! Het is de nachtegaalrietzanger (ook snorretje genoemd) die zijn nestje bouwt en door zijn vrolijk gekweel al zijn buurlui verblijdt. Het is een heel bijzonder vogeltje dat echter zeldzaam is in onze streken. Het heeft een effen pluimenkleed. Het keeltje is wit, de rug rossig-grijs, de staart iets donkerder en de onderdekveren zijn licht wijnrood. De nachtegaalrietzanger is heel sierlijk en altijd in beweging. Kijk, daar komt hij aangevlogen met lange grashalmen in de bek ('t lijkt wel of hij heeft een snor) die de eerste materialen zijn voor het nestje dat met veel geduld, halmpje na halmpje gevlochten wordt en op een meter boven het water aan drie rietstengels hangt. De nachtegaalrietzanger vlecht zijn nestje met behulp van bek en pootjes en hij doet het kunstiger en nauwkeuriger dan een mandenvlechter !

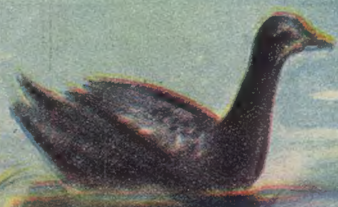
Het nestje, dat als een mandje tussen het riet hangt, is bijna klaar en onze zanger waant zich reeds buiten gevaar als het geluid van mensenstemmen de stilte van het oeverland komen storen. Twee kleine jongens met hoge laarzen aan, waden door het slijk en maken zoveel lawaai dat alle rietbewonders vol angst zwijgen. Maar ons snorretje kan zich niet voorstellen dat de mensen zo boosaardig zouden zijn hem in zijn geliefkoosde bezigheden te storen...

Plotseling schreeuwt een van de jongens zo luid dat de echo's over het water galmen :

— Zie ! Ginds hangt er een nest in het riet !

De kleine nachtegaalrietzanger zwijgt en heeft voor het éérst in zijn leven grote schrik. De jongens duwen het riet op zij, breken de tere halmen en zakken bij iedere stap dieper in het slijk, zodat het zwarte water tegen hun laarzen opborrelt. Eensklaps heeft het snorretje een geniaal idee ! Hij laat een trillertje, doet alsof hij niet meer kan vliegen en springt van halm tot halm... De jongens volgen de vogel met de ogen en schenken geen aandacht meer aan het nest. Op het ogenblik dat de jongens denken het snorretje te kunnen grijpen, wipt het weer met klagend gepiep op en zo verwijderen de jongens zich steeds verder van de oever. Het is precies dàt wat onze nachtegaalrietzanger wenst. Plof ! Daar glijdt de kleinste van de twee rakkers het water in en rept zich met een beslijkt en meelijwekkend gezicht naar de veilige oever. Zijn vriend volgt hem op de voet en men kan het hem aanzien, dat hij niet erg fier is over deze exploratietocht...

Het snorretje hervat zijn hoge, blijde trillertjes en de karekiet... kiet.. kiet... zingt weer in het riet... riet... riet en ze vertellen aan ieder die het horen wil hoe de woning van de nachtegaalrietzanger gespaard bleef en een rakker in het water viel...

DE PARELVISSERS

Dank zij een list slaagden de Hollanders er in van Perez, de vriend van de gouverneur, een vergunning te krijgen om parels te vissen langs de kusten van Ceylon. De Hollandse vloot wordt echter door de Portugezen verslagen en Jesselton gedood. Het fatale document valt echter in handen van de onder-koning...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week : OTARU, DE MAN VAN DE DAAD !...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling meemaakt, brengt het er levend af. In gezelschap van Laobé gaat hij naar het Heilig Eiland van de Zonen van de Krokodil om Sophie, de hofmeesteres, te redden...

WAS dat Sophie ? Zeker, Dzidziri herkende het mooie gelaat dat hem had toegelachen toen hij ontdekt werd in de Normandie des Airs, hij herkende de sportieve, onverschrokken silhouet en toch ontbrak het licht dat zo eigen was aan Sophie de Manowska. Men zou gezegd hebben, dat ze niet meer zichzelf was, dat ze zichzelf niet meer toebehoorde.

Het altaar van de Bama-Fantous steunde tegen een soort verhoog uit rode grond. Daar stond, op een uitsteeksel, ongeveer twee meter boven de grond, de paal van de krokodil. Het was een reusachtige totem met houtsnijwerk en in helle kleuren geschilderd. De monsterachtige kop, op het uiteinde van de paal, verbeelde de geopende muil van een krokodil. Rond het altaar waren dezelfde hoofden opgesteld. Een afschuwwekkend visioen. Onbebewogen stond Sophie daar alhoewel men kon zien dat ze eigenlijk vrij was. Ze was noch aan handen noch aan voeten geketend. Ze kon vluchten indien ze wilde doch, wat zouden de Bama-Fantous in dit geval gedaan hebben ?

— Maar, om zo roerloos te blijven staan moet er toch iets gebeurd zijn, dacht Dzidziri... Een betovering...

Ja, het jonge meisje was zonder twijfel in de macht van een geheimzinnige kracht. Men had daarvoor haar starre, versteende blik slechts aan te zien. Die blik... Hij herinnerde aan de blik van de krokodil die zwaar over de rand van het altaar lag. Een levende krokodil ! Van op zijn plaats zag Dzidziri met de borst haast dichtgeschroefd van angst, dat de keel van het monster op en neer ging.

En Dzidziri beefde om Sophie... om Sophie die zo goed voor hem was geweest... om Sophie die zeker Yves Larnaud beminde. Hij wou er voor zorgen dat die twee mensen gelukkig werden. Sophie en Yves... Iedere dag, ja ieder uur waren ze hem dierbaarder geworden en dit misschien juist om al de moeilijkheden welke van alle kanten oprezen.

— M'n beste Dzi, tracht je zinnen bij mekaar te houden ! Je dacht reeds dat die verdraaide Bama-Fantous je vrienden voor de krokodillen uit het moeras hadden gegooid, maar je vergistte je, ten minste wat Sophie betreft... Over Yves weten we natuurlijk nog niets maar een stem zegt me dat ook hij nog leeft... Ze leven beiden nog, dus, zal je hen redden !

Het was een simplistische redenering maar hij klampte er zich aan vast met rustige zekerheid. Had hij niet reeds zoveel schijnbaar onoverkomelijke hinderpalen, tóch overwonnen ? De aanval van de man-leeuw, de proeven, de dans om iemands hart te doen breken, het moeras, het verboden pad... en wat nog ?...

— Zo waar als ik leef, Dzidziri heet, de neef ben van oom Amable van de Republikeinse Garde en in de Mouffetardstraat woon, ik red Sophie en Yves ! Hoe ?

Ginds dansten de zwarten nog steeds hun zonderlinge dans. Ze dansten alhoewel ze op de grond zaten en als 't ware aan elkaar vastgeklonken waren. De kring wiegde, nijgde en draaide... Het was zo onwerkelijk en toch echt. Ook Sophie voor de krokodil was echt...

De Bama-Fantous draaiden rond, nu eens naar rechts, dan weer naar links steeds in de grootste stilte. Er was zelfs geen begeleiding van trommels. Slechts nu en dan galmde die vreselijke kreet uit een onmenselijke keel. De jongen die op loer lag werd duizelig. Hij had lust vooruit te lopen en de kring door mekaar te gooien doch hij bleef onbeweeglijk staan. Het kwam er op aan op zijn stuk te blijven en zich kloek te houden.

En plotseling hield alles op. Een man kwam hijgend uit het bos gelopen...

— Heel langzaam veranderde de dans van karakter. Een man, op de schouders van vier anderen gedragen, wordt aan de voet van het altaar neergezet. Hij is zo uitgemergeld dat hij meer gelijkt op een uit haar graf gehaalde mummie, dan op een mens. Niets aan hem schijnt te leven. Hij raakt Sophie aan met de vingers. De jonge vrouw roert niet, zij geeft geen enkel teken van afkeer. De oude grinnikt, hij begint rond te lopen en buigt zich dan diep voor de blanke. Dan gaat hij tot bij de krokodil en klopt er even op. Het dier opent zijn muil.

Dzidziri vroeg zich af of hij droomde ? Of hij misschien een nachtmerrie had en de kijvende stem van tante Gabrielle hem dadelijk zou wakker maken in zijn kamertje in de Mouffetardstraat ? Neen. Het was alles werkelijkheid. De Bama-Fantous dansten in een ander rhythme. Ze deden een pas voorwaarts, een pas achterwaarts, plooiden zich in twee voor het altaar en herbegonnen.

Uren en uren gingen voorbij. De zon zat reeds hoog aan de hemel en plotseling hield alles op. Een man kwam hijgend uit het woud gelopen. Een hand drukte op de borst om zijn jagend hart te kalmeren. Met brede armgebaren en langgerekt stemgeluid, wees hij in de richting van het bos. Niemand dacht nog aan dansen. Er heerste nu een dolle opwinding onder de bomen. Iedereen sprak en iedereen gaf zijn advies.

— Wat is er die pijpdroppen overkomen ? dacht Dzidziri die zich klein maakte en tegen de muur van de hut aankroop. Wat hebben ze nu ontdekt ?... Het vlot misschien ?... Dan ziet het er lief uit !

De Bama-Fantous liepen naar het altaar, ze sleurden Sophie mee, ze duwden haar en zij volgde onbewust, zonder reactie. Weldra zag Dzidziri haar in een van de hutten verdwijnen. De deur viel dicht en een zware houten grendel werd er voor geschoven. Twee schildwachten bleven bij de deur staan.

— Ze waren wantrouwig !

Nog een ogenblik dacht Dzidziri na, dan besloot hij heen te gaan. Hij wist nu waar Sophie was. Alleen kon hij toch niets ondernemen. « Het best ware terug te keren naar mijn kleine vrienden, de Zonen van de Leeuw. Met de nodige overredingskracht en enkele gepaste beledigingen kan ik er Nomogc-Kcoso wel toe bewegen mij te volgen. Als hij en nog een paar anderen meekomen, verlos ik Sophie of de duivel zelf zou er mee gemoeid zijn. En nu vooruit... »

Dzidziri maakte gebruik van de verwarring die er alom heerste en verwijderde zich. Het was volop dag en, ondanks het dikke bladerentapijt, zag de jongen de vallen en kon hij ze gemakkelijker ontwijken. Het kwam er vooral op aan niet te verdwalen. Kijk, langs hier was hij gekomen. Hij meende althans dat kromme pad te herkennen... Ja, daar is de krokodillenkuil...

Hij stapte voort met gespitste oren. Nu was hij reeds ver van het dorp van de Bama-Fantous en de echo's brachten hem niets meer dan de duizenden geluiden van het woud. Soms de kreet van een klein wild dier, soms het spottend gekir van de colobussen, die mekaar door de hoge takken nazaten, het woedend geblaf van een aap, het gekakel van parkieten, het gefluit van een gaai. En op de humusgrond andere mysterieuze geruchten. Het gekraak, het kruipen en het glijden van verborgen leven. Dzidziri stapte altijd verder. Daar was de kleine lianendeur. Het werd lichter in het woud. Hij had zich dus niet vergist...

Plotseling bleef Dzi pal staan. Langs de oevers van het moeras had het riet bewogen en was een silhouet vlug weggegleden. De jongen tuurde zo ingespannen naar die plek dat zijn ogen er pijn van deden.

— Ze zullen nog uit m'n kop springen !... Ja, daar is iets... of iemand !

Zou hij zich hier zo domweg laten vangen ? Dzidziri bukte en liep tot achter een struik waar hij zich een ogenblik kon verbergen. Dan liep hij weer een eind en kwam zo sprongsgewijs vooruit...

— Als ik het moeras maar kan bereiken. Dan zien we wel verder...

Nog een sprong... De schim, die hij enkele keren gezien had was niet meer te bespeuren... was hijzelf ontdekt ? Tot daartoe... Nog een sprong en daar was het riet... en de oever met de walgelijke stank van de krokodillen. Dzidziri keek links en rechts en zag sporen in de vochtige grond... Ha, hij herkende die bussel riet en de scheve boom, sporen van schoenen op de grond... Ja, hier was hij aan wal gestapt... En het vlot ?... Niet te zien... Gestolen ? Aan stukken gehakt ? Verdwenen ?...

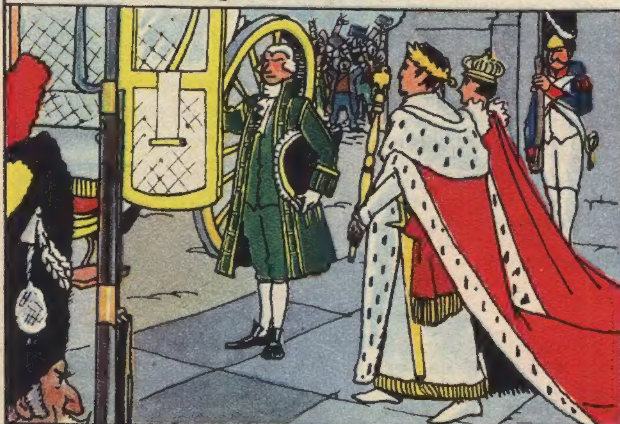
Op dit ogenblik voelde hij een hand op zijn schouder...

VOLGENDE DONDERDAG : IN EEN KROKODILLENHUID!

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer maken deel uit van het escadron der Mamelukken. Ze openen de grootse stoet die zich naar de Notre-Dame begeeft, waar Napoleon tot keizer zal gekroond worden...

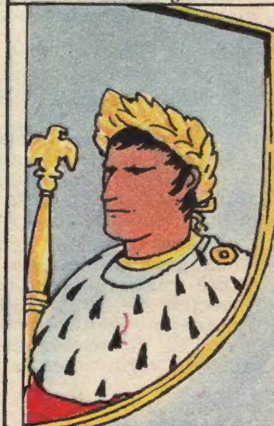

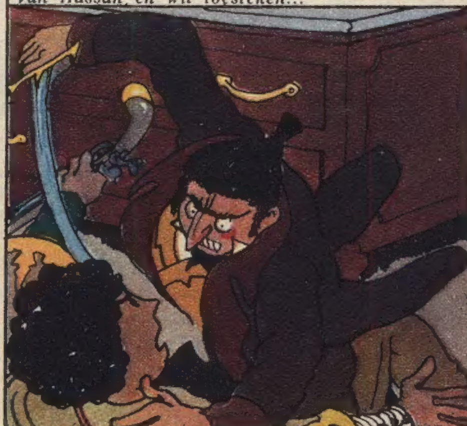

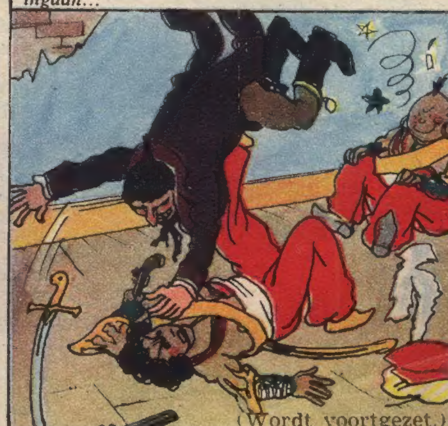

(Wordt voortgezet.)

BESTEMMING ONBEKEND...

Met millioenen en millioenen gaan ze recht voor zich uit... Aan het einde van de weg staat de dood, maar ze weten het niet of storen er zich niet aan ! Ze gehoorzamen aan een instinkt dat hen dwingt op weg te gaan zoals hun ouders het deden en hun nakomelingen het ook eens zullen doen. De zwerftochten van vele dieren zijn nog steeds een van de boeiendste geheimen van de natuur. Sedert eeuwen zoeken de natuurkundigen reeds naar de oplossing van dit raadsel, maar, een op alle punten bevredigend antwoord hebben ze nog niet gevonden.

SPRINKHAANWOLKEN

In de warme landen en vooral in Noord-Afrika, zijn ze een ware plaag. De sprinkhanen worden in April in de uitgedroogde waterputten van de Sahara geboren en vliegen van daaruit, in het begin van de Zomer, naar de bewoonde streken. Een sprinkhaanzwerm kan tot 50 km. breed zijn en dit met een diepte van 2 tot 10 kilometers ! Als zo'n wolk voor de zon schuift wordt het nacht en de treinen moeten er voor stoppen. Het zal jullie dan ook niet verwonderen, dat de mens een verwoede strijd levert tegen deze dieren. Men gaat ze zelfs met vlammenwerpers te lijf en de laatste tijd worden helicopters ingezet om de sprinkhaanwolken met een dodend poeder te besproeien. Doet men zulks niet, dan veranderen de sprinkhanen een vruchtbare streek op korte tijd in een woestenij.

DE LEMMINGS PLEGEN ZELFMOORD

De lemmings leven in het Noorden van Canada en Noorwegen en gelijken op ratten. Wanneer een lemmingkolonie zodanig aangroeit dat er hongersnood dreigt, verlaten deze dieren bij duizenden hun woonplaats in de bergen en komen naar het woud. Lang kunnen ze hier echter niet leven, want de uilen, valken en andere dieren zijn verlekkerd op lemmingvlees... Achtervolgd bereiken ze dan de kust waar ze zich bij duizenden in de oceaan storten. Ze zwemmen naar het Westen toe tot ze niet meer kunnen en van uitputting verdrinken...

ZE ZIJN ALLEMAAL REISLUSTIG !

Men heeft de zwerftochten van de dieren in verschillende landen waargenomen. In Zuid-Afrika merkte men onlangs een kolonie kikkers die op stap was. Eén uur lang trokken ze in dichte drommen springend voorbij... niemand weet waarheen.

Tijdens de oorlog kende de stad New York twee hoogst onaangename invasies ! De eerste was er een van grote kakkerlakken, dat zijn wel de meest afstotende insecten die er zijn, en de tweede invasie deden de groene muggen ! Niemand weet waar zij vandaan komen. Bij duizenden en duizenden overstroomden ze de stad en verdwenen dan weer...

WAAROM ?

De natuurkundigen hebben het raadsel van deze zwerftochten, die de dood van de dieren voor gevolg heeft, trachten te doorgronden. De Amerikanen hebben op het « waarom » een heel zonderling antwoord gegeven. Luister : In het begin van de Lente wordt het voedsel van de dieren in de Noordelijke landen verrijkt met een vitamine, die op de dieren op twee manieren inwerkt : 1) De kolonie neemt op korte tijd zulkdanige uitbreiding, dat hun levensruimte te eng wordt. 2) Het werkt gelijk een echt verdovingsmiddel dat het behoudsinstinkt vernietigd.

Of dit nu werkelijk bewezen is, vrienden, weet ik niet.

NIET TE VERWARREN MET TREKVOGELS !

De zwerftochten hierboven beschreven zijn absoluut niet dezelfde als de grote reizen welke bv. de trekvogels in de Lente en de Herfst ondernemen. Zij keren immers telkens naar hun geboorteland terug, wat hier absoluut niet het geval is.

Of alléén de vogels trekken ? Men neemt aan dat ook de olifanten welbepaalde reizen ondernemen, welke heen en terug soms tien jaar duren. De apen van de Amerikaanse wouden trekken van de ene naar de andere zone van het woud en dit één- of tweemaal per maand, telkens dezelfde gebieden !

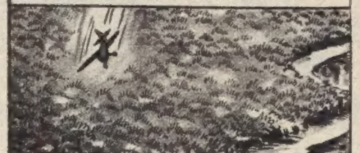
Iedere jaar op hetzelfde tijdstip dalen de krabben van Jamaïca van uit hun rotsen naar de zee af. Ze kennen ook de wet : « de rechte lijn is de kortste afstand tussen twee punten » en gaan recht op hun doel af ! Ze kruipen hierbij over alles wat hen in de weg staat; zelfs over huizen !

Als trekvogel is de zwaluw zeker de recordhouder en wel deze die in Noord-Amerika woont. Ieder jaar stijgt ze daar op, steekt de Atlantische Oceaan over, doorkruist Europa in diagonaal, vliegt langs de kusten van Afrika tot aan de Zuidpool om de volgende Lente dezelfde reis in tegenovergestelde richting te ondernemen. Dat zijn zo maar eventjes 40.000 kilometers !

Daar doen we ons hoedje voor af, niet ?

Victoria presenteert CHOKO Het Nikkertje

Terwijl het vliegtuig neerstort in het midden van het oerwoud....

....daalt de grenadier van Victoria heel langzaam....

De grenadier komt niet ver van Choko naar beneden, als....

Lenig als een aap klimt Choko in de boom....

(Wordt voortgezet.)

BELEVENISSEN MET DIEREN

Sina, de ree.

Te Wenen aan de Donau werd de jonge schrijver OTTO KOENIG geboren en op iedere bladzijde van zijn boek WEG INS SCHILF, voelt men de gemoedelijke, levensblije, hartelijke atmosfeer van zijn vaderstad. Als jongen van 14-15 jaar, trok Otto Koenig door bos en heide, door riet en water, observeerde alle vogels die hij ontmoette en tekende al zijn indrukken en ontdekkingen op. Hij verzamelde vogels, nestjes, eieren, enz. en leerde de natuur kennen, zoals andere jongens aardrijkskunde leren door het verzamelen van postzegels. Wat de auteur over vogels, vissen en nog veel andere dieren schrijft, steunt op eigen ervaring en eigen belevenissen. Hij doet dit boeiend, prettig en eenvoudig. Otto Koenig bewijst door zijn boek, dat de natuur rondom ons, in onze onmiddellijke omgeving, mooi is, doch dat wij haar iedere dag opnieuw moeten ontdekken.

WEG INS SCHILF is een innemend boek, een kostbaar bezit voor iedere dierenvriend en voor al wie kennis wil maken met de zo geheimzinnige als fantastische dierenwereld. Een Nederlandse vertaling verscheen nog niet, doch al wie Duits leert op school, zal het gemakkelijk verstaan. Misschien hebben jullie een woordenboek nodig voor de verschillende namen van vogels en vissen, doch hier komen de talrijke, mooie foto's, door de auteur opgenomen, te hulp.

Hierbij een kiekje van Sina, de ree, een van de huisdieren van de schrijver. Sina lust zo graag papier, dat zelfs de manuscripten van haar meester in bestendig gevaar verkeren !

WEG INS SCHILF werd keurig uitgegeven door ULLSTEIN VERLAG te Wenen.

De KUIFJE's BON

Victor Steppé. — Het album van « Reinaert de Vos » is bij ons slechts te verkrijgen in ruil voor de bons, maar je kunt het album bekomen bij je gewone leverancier. Mocht hij het niet hebben, dan kan hij het album aanvragen bij Victoria.

Jan Feyen. — Je vraagt me een reeks chromo's, die ik je graag wil geven, doch... je stuurde slechts 11 punten in plaats van 50 ! Ik wacht dus op de overige 39 punten om je het geschenk te zenden.

Joach Borght. — Je 433 punten ontving ik in beste orde maar, je vergat te vermelden wat je hiervoor wenst. Schrijf me dit vlug !

Ivan van Laerhen. — Je stuurt me 2 punten om een reeks chromo's te bekomen ! Wist je nog niet dat je daarvoor 50 punten moet opsturen ? Stuur me de overige 48 punten en je krijgt je geschenk !

Mijnheer A. Theys. — Hartelijk dank voor uw sympathieke brief, en uw kritiek over ons blad.

Mariette Vankrankelsven. — Het zal je verheugen het « Goed Nieuws » te lezen op het einde van deze bladzijde ! Hartelijke groeten.

Speciale abonnementen : Zonder tegenbericht van jullie, zal het speciaal abonnement beginnen een week na de datum waarop jullie de punten stuurden.

In sommige gemeenten hebben onze lezers de BONS, op de aangeduide producten, nog niet gevonden. Dit komt omdat de groothandelaars een voorraad waren opgeslagen hadden, die vóór het bestaan van de KUIFJE's BONS uit de fabrieken vertrokken waren. Deze gevallen worden echter steeds zeldzamer en weldra vinden jullie de KUIFJE's BONS overal !

Goed nieuws ! De albums van « REINAERT DE VOS » zullen voortaan te krijgen zijn in ruil voor 600 punten !

	Aantal punten.
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per reeks (1)	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren (2)	20
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé. Per reeks (*)	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100
7. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé (*)	350
9. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé	—
10. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
11. KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend voor Hergé (*)	500

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar : « De Schat van Scharlaken Racham », « Kuifje in Amerika », « Het Zwarte Eiland », « De Krab met de Gulden Scharen ». Vermelden : boekje « A », boekje « B » en de titel.

(*) Nog niet verkrijgbaar.

— Ben je gek ? Waarom keer je die jampot om ?
— Ik zoek de Kuifje's Bon, mijnheer !

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

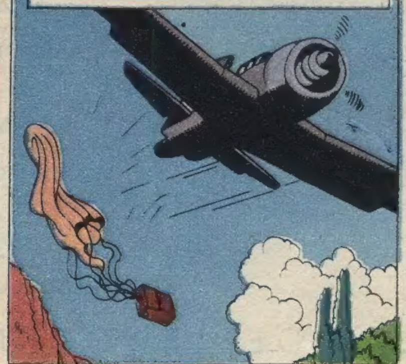

De reusachtige brachiosaurus heeft de brug, waarop Lambik stond, vernield en zo is Lambik op het hoofd van het monster terecht gekomen. Suske, Wiske en ook de prins maken zich zorgen...

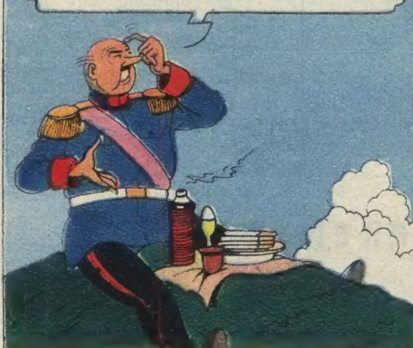

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

De gouverneur van Carthago vertelt hoe een zonderling Grieks vaartuig twee Carthaagse schepen tot zinken bracht en de zee deed branden...

De volgende morgen...

Goeie morgen, Alex! Reeds op?

Ja, ik heb zelfs reeds een klein onderzoek ingesteld...

Ik liet twee vazen brengen, gevuld met water en een weinig van dat mysterieus vet. Zelfs in het water brandt het geweldig, kijk maar...

Enkele druppels volstaan om een vlam te verkrijgen die geruime tijd brandt.

Inderdaad. Het is dus wel dank zij deze olie...

...dat de Grieken de zee deden branden. Ze hadden er zeker een paar vaten over uitgestort...

Nog iets, ben je heel zeker dat alle medeplichtigen uit de stad verdwenen zijn?

Ik veronderstel het temeer daar ik ze met eigen ogen op het Griekse galjoen zag klimmen...

Zo...hoe verklaar je dan deze boodschap? Ik vond ze in mijn kamer bij het ontwaken. Het briefje was rond een silex gewonden en werd van uit de tuin met een slinger in mijn kamer geworpen... Lees het...

HET WARE BETER, VOOR DE KALMTE IN CARTHAGO EN UW EIGEN RUST, HET ONDERZOEK NU STOP TE ZETTEN....

Dat is kras! Er zijn dus nog handlangers in Carthago! Het schijnt wel een echt duivelse organisatie!

Misschien is het niet nodig ons zo op te winden! Ik heb een plan uitgewerkt waardoor het moet mogelijk zijn enkele van die bandieten te klissen. Luister...

Een uur later wordt de wacht voor het huis van Lydas, dat nu dagen nacht wordt bewaakt, afgelost...

Plotseling verschijnt er een officier...

Hola, wachters, hierheen, er is herrie in de stad!

Maar de bevelen...

Talm niet, ik beveel in naam van Grassus!

De soldaten verlaten dadelijk het huis en volgen de honderdman in looppas...

Nauwelijks zijn ze weg of een deur wordt op een kier geopend...

Nu is mijn uur geslagen! Ik zal de grendel niet dichtschuiven, men kan nooit weten.

Het hoofd in de klederen verborgen, sluipt de onbekende door de steeg...

(Wordt voortgezet.)

De diefstal ?

door ANDRE DEMETS

TANTE HERMINE hield in de hoofdstraat van het stadje een winkel, waar een jongen alles kon krijgen wat hij mocht verlangen. Aan de ene kant was er een uitstalling van het heerlijkste speelgoed, waarvan hij dromen kon : te beginnen met allerlei dieren, mecano's, timmergerief en schilderdozen, om te eindigen met Indianenkostuums, bogen, pijlen, tomahawsk, geweren en revolvers, kanonnen en vliegtuigen, treinen en auto's. Wonderlijk dat er zoveel mooie dingen op de wereld zijn en je ze niet allemaal moogt hebben, omdat je geen geld bezit om ze te betalen ! En aan de andere kant in de winkel was er een tentoonstelling van schoolbehoeften en papierwaren : leien, regels, potloden, pennen, kaften en schrijfboeken in alle vormen en kleuren, lessenaartjes en borden, atlassen en kaarten, postzegels uit alle landen van de wereld en leesboeken met kleurige tekeningen, vol sprookjes en wonderverhalen over Roodhuiden en verborgen schatten, rovers en ontdekkingsreizigers.

De schoolkinderen drukten hun neusjes tegen de ruiten waarachter het speelgoed lag, wezen elkander de aantrekkelijkste stukken aan, telden hun geld in hun zakken en zuchtten omdat zij er nooit genoeg zouden hebben om te kopen wat zij wensten, en gingen daarna naar het andere raam, waar de ernstiger dingen, niet minder bekoorlijk en onbereikbaar, hun verlangen nog aanvuurden. Zij benijdden Dirk Appelmans, omdat zijn tante de eigenares van al die rijkdom was, en hij in de winkel mocht binnengaan zonder iets te kopen, de schatten van dichtbij kon bekijken en zelfs in zijn handen nemen, zonder het hem verboden werd.

« Och, jij !... » zeiden ze en die uitroep was niet vrij van jaloersheid.

Hij was een gelukskind op de wereld en liet er zich op voorstaan, dat hem meer dan aan zijn makkertjes was toegelaten.

Nochtans was er in de laatste tijd iets dat hem kwelde. Tante Hermine beklaagde er zich over, dat er zoveel dieven in het stadje woonden, want het gebeurde geregeld dat zij de verdwijning van sommige zaken vaststelde, als zij het bezoek van een groepje schooljongens gekregen had.

Rinkeling, rinkeling !... Daar ging de bel; en toen zij zich uit de woonkamer naar de winkel spoedde, stond daar een groepje kereitjes, soms vier, vijf, zes in getal, en terwijl zij aan één onder hen, die postzegels kwam kopen, haar verzameling voorlegde, opdat hij zou kunnen kiezen, draaiden de anderen rond de toonbanken, namen, als zij toevallig niet keek, het een of het ander vast, streelden en vertroetelden het met blikken, waaruit het verlangen om te bezitten des te heviger oplichtte, naarmate zij minder kans zagen om het ooit te verkrijgen.

Na zulke bezoeken was het, dat Tante Hermine ondervond dat er iets verdwenen was, en zij veronderstelde weldra, dat één van de knapen het bedrieglijk had genomen. Zij besteedde meer aandacht aan de jongens, die in de winkel kwamen, loerde links en rechts of zij geen verdachte bewegingen op het spoor kon komen, en kwam tot de bevinding, dat haar verhoogde waakzaamheid de diefstallen niet kon verhinderen.

« Wat zal er uit die bandieten groeien ? » vroeg zij minachtend en keek naar Dirk, alsof zij hem de schuld van de onbetrouwbaarheid van zijn makkers aanrekende.

Dat ergerde en bedroefde hem en op zekere dag maakte hij het plan zich in te spannen, om de dieven te ontmaskeren.

« Ik zal wel ontdekken wie de schuldige is », nam hij zich voor en tante knikte toegeeflijk, maar stelde verder niet veel vertrouwen in zijn kunde.

Dirk klemde zijn tanden opeen. « Toch zul je zien !... » De eer van zijn vrienden was in het gedrang gekomen en de zijne was er onvermijdelijk bij betrokken. Nu reeds keek Tante Hermine hem aan, alsof hij evenmin helemaal te vertrouwen was en dat leek een belediging, die hem lelijk dwars zat.

Hij begon er op school op te letten, of er niets was dat hem op het spoor van de dieven kon brengen. Toen hij Arnold Peeters, die een arme jongen was, met vreemde postzegels zag snoeven, verdacht hij hem ervan, dat hij ze bij Tante Hermine had weggenomen.

« Hoe kom je aan die buitenlandse zegels ? » vroeg hij achterdochtig.

« Ik heb ze gekregen van mijn oom, die in Indië missionaris is. Als hij aan mijn moeder schrijft, schuift hij in zijn brief enige zegels voor mij. Wil je soms ruilen ? Ik heb dubbels genoeg en als je er een hebt, die ik nog niet bezit, kun je hem geven. »

Dirk was beschaamd, omdat hij zich blijkbaar had vergist. Het leek niet zo gemakkelijk om het kwaad te achterhalen, als hij het zich ingebeeld had. Hij trachtte de gesprekken van zijn kameraden op te vangen, met de hoop dat hij op die manier iets gewaar zou worden. Maar het duurde niet lang of zij voelden aan, dat hij iets in het schild voerde wat zij niet konden verklaren en zij begonnen hem uit de weg te gaan.

« Tante, ben je niet mis ? » vroeg hij haar.

« Wat bedoel je ? »

« Met die diefstallen, tante... »

Ook haar blik drukte wantrouwen uit. « Waarom vraag je dat ? » drong zij aan.

« Als er gestolen wordt, moeten er toch dieven zijn. »

« Als wij konden waken zonder dat zij ons zien, zouden wij hen wel betrappen. »

Dat woord bracht Dirk op een schitterende inval. Twee dagen later hadden zij verlof op school. « Tante, zei hij, ik zal de dieven wel hebben, als je me toelaat mij in die kast te verstoppen. »

« In welke kast ? vroeg tante ongerust. Heb je soms een detectiveverhaal gelezen ? »

Het was een kast waarin voorraden papier, pennen, potloden, zegellak en gommen opgestapeld lagen, en het was geen kleinigheid om althans een deel ervan te ontruimen.

« Toe, tante, dan ben je ineens van alles af ! »

Zij schudde haar hoofd, brommend om de eigenzinnigheid van de kinderen, die maar tevreden zijn als ze volledig hun zin krijgen; doch Dirk keek haar zo smekend aan, en er zat ook wel iets in zijn voorstel, zodat zij ten slotte toegaf en zij te zamen een deel van de kast leeghaalden.

Dat gebeurde in de vroege morgenuren, toen er nog geen of weinig klanten kwamen. Eindelijk kon de bespieder zijn plaats innemen. Dirk had een kussen in de kast gelegd en toen hij daarop ging zitten, kwamen zijn ogen juist op de hoogte van het sleutelgat en kon hij de toonbank met de papierwaren en postzegels zien.

« Hij zal het niet lang volhouden », dacht tante. Hij moest evenwel niet veel geduld oefenen, want hij zat nauwelijks een kwartier in de kast, toen de eerste klant binnentrad. Het was een oude heer, die een vulpen kwam uitzoeken, spoedig betaalde en vertrok. Na hem kwam een vrouw, die een flesje koudlijm moest hebben, en tien minuten behoefde voor haar praatje ten einde was. « Winkel houden is mij ook niet alles », dacht Dirk.

Nu duurde het wachten weer langer. Het was ongeveer elf uur

geworden, toen de deur rinkelend werd opengeworpen en een groep schooljongens naar binnen kwam. Dirk hoorde hen snuiven en praten, en meteen verstond hij de stemmen van twee van zijn kameraden op school. Er waren er meer. Hij drukte zijn oog tegen het sleutelgat en loerde wat er zou gebeuren. Tante wachtte waarschijnlijk opzettelijk wat langer vooraleer in de winkel te komen.

Plotseling zag Dirk, dat Fonske Ghielen, een jongen die hij nooit van zo iets had durven verdenken, een doos met kleurpotloden van de toonbank weggriste en vliegensvlug in de zak van zijn jasje stopte. Op hetzelfde ogenblik verscheen tante; klaarblijkelijk had zij niets opgemerkt, maar meteen wierp Dirk de deurtjes van zijn uitkijkpost open en sprong hij op de vloer.

« Ik heb hem ! » schreeuwde hij.

« Wie heb je ? »

Er ontstond verwarring onder de jongens, die naar de deur stormden en poogden weg te vluchten. Maar Dirk was hen te vlug af; hij greep Fonske Ghielen bij de arm, vastbesloten hem niet los te laten.

« Hier is de dief ! » schreeuwde hij.

« Het is niet waar ! » stamelde de jongen.

Het was wel waar en de gegapte potloden kwamen te voorschijn.

Zij stonden nog met zijn drieën in de winkel; tante Hermine, Dirk en Fonske Ghielen, die huilde en verzekerde, dat de doos door iemand anders in zijn zak gestoken werd. De andere jongens waren weggevlucht en Dirk toornde met vlammende ogen : « Het is niet waar; ik heb gezien dat hij ze gestolen heeft. »

« Je moogt dat woord niet gebruiken », zei tante.

« Hij heeft het gedaan ! »

Was zij ontroerd door de hulpeloze verslagenheid van de jongen, of waren het herinneringen aan gebeurtenissen uit haar eigen kinderjaren die haar beïnvloedden ?

« Kom jongen ! » Ze duwde Fonske Ghielen voor zich uit naar de woonkamer.

« Huil niet meer; het is de moeite niet waard. »

Fonske durfde zich niet te verzetten en nam gehoorzaam plaats op de stoel, die zij hem aanwees.

« Moeder zal zo wenen », klaagde hij. Moeder zou wenen en vader slaan; en al de jongens op school zouden vernemen dat hij op diefstal werd betrapt. Wat zou zijn meester van hem denken ?

« Hoe is het mogelijk, vroeg tante, dat je zo iets doet ? »

Zijn makkertjes kregen kleurpotloden, pennen, potloden, gommen en alle kostbaarheden die zij verlangden. Hij alleen had niets, dan wat hem op school gegeven werd.

« Waarom heb je niets ? »

Omdat zijn moeder hem geen geld wilde geven, als hij ernaar vroeg.

« Misschien heeft ze niet zoveel geld ? »

Zij had inderdaad niet zoveel geld, beweerde zij. Fonske had nog twee zusjes en twee broertjes en zijn vader was dikwijls ziek.

« Ik begrijp het, zei tante. Heb je gegeten deze morgen ? »

Wat een gekke vraag, dacht Dirk.

Hij had natuurlijk gegeten.

« Luister eens, hernam tante. Je moogt die potloden houden. »

De jongen keek haar niet begrijpend aan, bevreesd dat er een hinderlaag achter haar woorden lag.

« Je moogt ze houden, herhaalde zij. Maar eerst moet je mij eerlijk zeggen, als het de eerste maal was, dat je iets weggenomen hebt. »

« Uit uw winkel heb ik het nooit gedaan. »

« Je hebt het nog elders gedaan ? »

Fonske Ghielen boog zijn hoofd. Hij had één keer een stuk chocolade gestolen aan een kraam op de markt.

« Beloof je, dat je het nooit meer zult doen ? »

« Ja, madame... » De tranen waren er weer.

« En jij... » Tante Hermine wendde zich tot Dirk. « Jij moet zwijgen over hetgene hier gebeurd is. Begrepen ? »

Hij knikte, hoewel haar bedoeling niet tot hem doordrong.

« Ga naar huis, zei tante tot Fonske Ghielen. En als je iets nodig hebt dat je niet kunt kopen, moet je komen en het zeggen. »

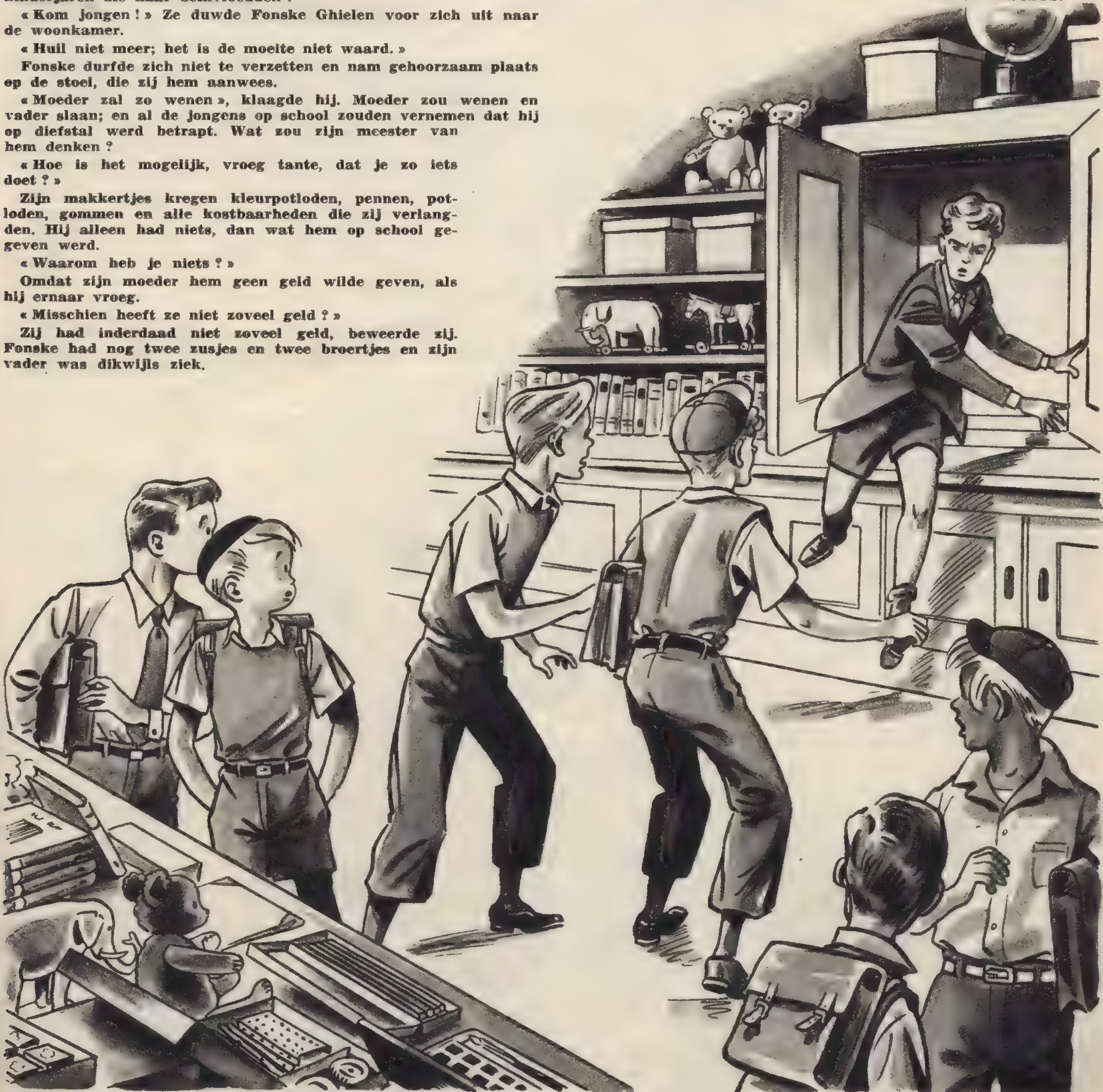
« Ja, madame. » Zijn mond beefde als de snoet van een konijntje. Hij verslikte zich bijna, bedacht dat hij haar had moeten bedanken en vond de woorden niet. Hij stond buiten op straat en was ineens tien jaar ouder geworden.

Tante Hermine keek haar neefje aan.

« Tante... »

« Wat had je verwacht dat ik zou doen ? Had ik hem moeten straffen ? Dan zou ik hem verbitterd en niet verbeterd hebben. Ik geloof dat het best is, dat ik hem deze herinnering kan medegeven. Hij zal er meer aan hebben om man te worden, dan wanneer ik het anders had gedaan. »

ANDRE DEMETS.

Meteen wierp Dirk de deurtjes open en sprong op de vloer...

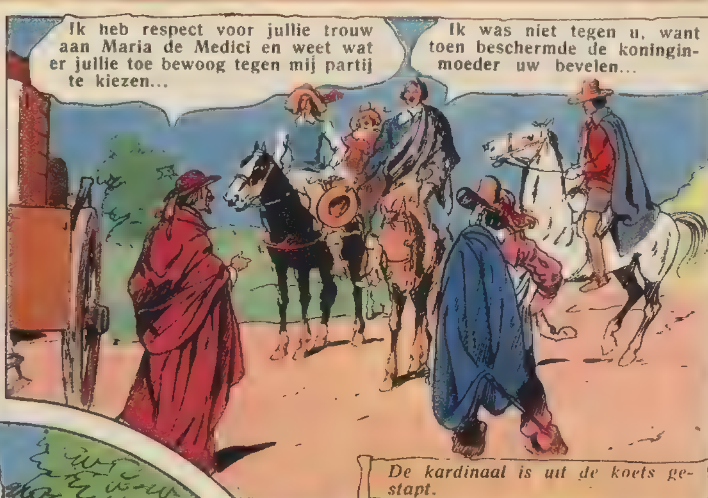
De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

de Cadilhac heeft Maria de Medici trouw gediend. Hij werd ontvoerd door de aanhangers van Richelieu, doch gered door zijn zoon. Daar Maria de Medici thans nog slechts haar eerzucht nastreeft, weigert hij haar te volgen.

Rochefort gaat de Cadilhac en zijn gezellen tegemoet

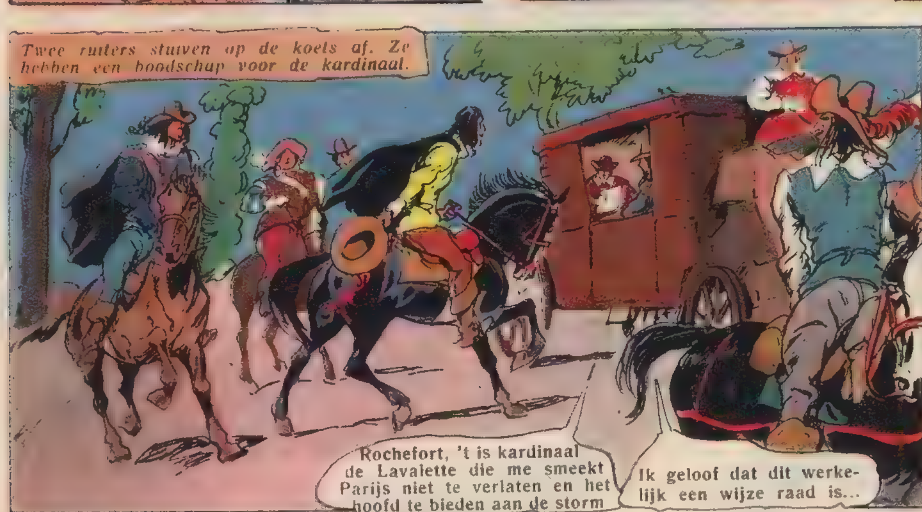

De kardinaal is uit de koets gestapt.

Richelieu stapt terug in de koets en feliciteert de Cadilhac en zijn vrienden.

De kardinaal en zijn begeleiders hernemen de triestige weg naar Pontoise...

Twee ruiters stuiven op de koets af. Ze hebben een boodschap voor de kardinaal.

De stoet rijdt terug naar Parijs. Als Richelieu er met zijn begeleiders aankomt, wacht er hem een gezant...

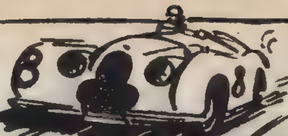
Richelieu gaat de koning opzoeken tijdens de jacht...

In het kabinet van de koning te Versailles.

DE RODE RAPIER

John Best en zijn vrienden rijden naar de Dolomieten waar de Rode Rapier zal deelnemen aan een internationale race. De gangsterbende wil zich te allen prijze meester maken van de nieuwe renwagen...

Sexton Blake ziet wel dat de bandieten deze wagen in zigzag over de baan hebben gestuurd om hem op te houden. Hij zet daarom alles op het spel...

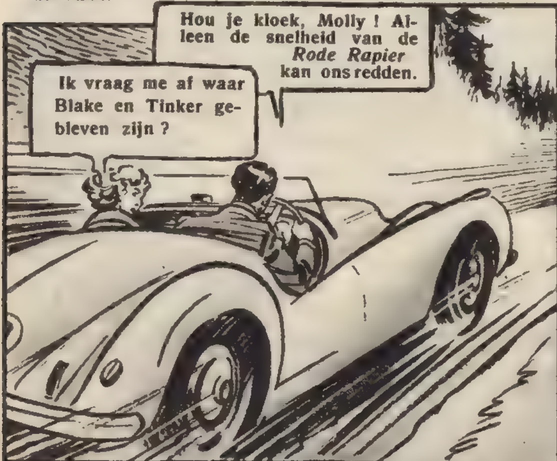

Opnieuw op de steenweg, geeft Blake volle gas.

Lucas, die hem volgde, is bij de vrachtwagen gebleven...

Intussen stuift de Rode Rapier *in razende vaart over de baan.*

Blake nadert intussen snel. De bandieten horen hem niet aankomen...

Volgende week : KNAP WERK !...

(Wordt voortgezet.)

OVER ZONDERLINGE MENSEN EN HUN ZONDERLINGE AUTO'S

Met welke auto's rijden de vedetten?

ENKELE weken geleden vertelde ik jullie een paar wetenswaardigheden over de rijtuigen van de « grote » heren van onze kleine wereld. Maar het zijn niet alleen de staatshoofden, ex-koningen en sultans die hun eigen, originele wagen willen hebben, de filmsterren, vedetten van toneel en radio en de grote sporthelden blijven niet ten achter. Ze hebben bijna allemaal een uitgesproken voorliefde voor luxueuse auto's.

Het zijn alleen de schilders, de schrijvers en de journalisten, die er van « dromen » achter het wiel van zo'n luxewagen te zitten, doch deze droom haast nooit kunnen verwezenlijken. In de regel is Schraalhans hun eeuwige, goeie gezel. Men zegt dat het de ziekte van deze tijd is! Maar ik geloof dat ik afgedwaald ben...

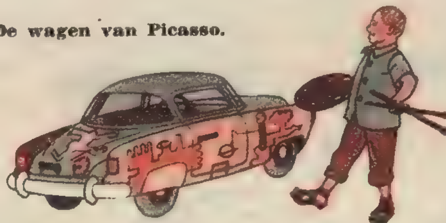

Sabu houdt van koersauto's.

Kennen jullie die jonge Hindoe, **Sabu**? Ja, hij was de held in de film gedraaid naar het grote Jungleboek van R. Kipling. Wel, die Sabu (hoe is 't mogelijk ?) houdt van de grote snelheid. Toen hij de laatste maal in Londen was, reisde hij speciaal door naar het vasteland om zijn collectie « racers » (collectie die reeds indrukwekkend is) aan te vullen. Hij kocht een Bugatti en een M.G.

Errol Flyn bezit een lichtgrijze Cadillac en **Laurence Olivier** een mooie Bentley. **Madeleine Renault** en **Jean-Louis Barrault** houden van hun prachtige, gestroomlijnde Delahaye. **Maurice Chevalier** stuift met zijn Oldsmobile-Rocket over de baan en moesten jullie ooit, op reis door Frankrijk, een zalmrose Delahaye opmerken, kijk dan goed naar de chauffeur, want negen keer op tien is het de sympathieke **Charles Trenet**, de laatste der minnezangers.

De wagen van Picasso.

De autorenners **Farina** en **Fangio** ontvingen een Alfa-Romeo van de gelijknamige firma. Farina aarzelde echter niet de carrosserie van deze prachtige wagen te laten omvormen door Pinin-Farina, die niemand minder is dan zijn eigen vader.

De Franse renner **Rosier** heeft zijn Talbot-Lago-Record geruild voor een Renault 4 P.K. Dat is niet zo verwonderlijk, want hij is agent van deze firma voor de stad Toulon.

Eerlijkheidshalve moet ik hier toch aan toevoegen, dat het niet alle schilders slecht gaat (de uitzonderingen bevestigen de regel). **Picasso** maakt ophef met zijn Oldsmobile-Rocket (décapotable) en **Van Dongen** praat met geestdrift over zijn Delahaye super-sport.

Willen jullie ook weten of onze vriend **Hergé** een auto heeft? Ja, een fijne, grijze Lancia, die hij bestuurt met een brio en een onstuimigheid die de vurige kapitein Haddock zouden doen watertanden. **Willy Vandersteen** stuurt met elegantie een Citroën en **Edgard P. Jacobs** vindt de Buick '4 nog altijd de schoonste wagen. Onze lezers zullen zich al reeds de voorkeur van onze beste tekenaars opgemerkt hebben in hun verhalen. Want, « waar het hart van vol is, daar lopen de tekeningen van over », zegt een Vlaams spreekwoord.

Rosier koos een 4 P.K.

Wist-je dit?

● De *ROLLS-ROYCE* en de *JAGUAR*, beiden van Engels fabrikaat, oogsten van alle Europese wagens het meeste sukses in Amerika. De *RENAULT 4 PK.* noemen de Yankees « interessant », doch van de overige Franse auto's houden ze niet, omdat ze, steeds volgens het Amerikaans oordeel, te duur zijn in verhouding van hun werkelijke waarde. Er zijn ook Europese merken die men aan de overzijde van de oceaan niet eens kent.

● De revue *Automobile* bespreekt de nieuwe, kleine Russische wagen *MOSKVITCH* (die in Rusland tweemaal zoveel kost dan in België), als volgt : *Wanneer men rijdt, vallen de ruiten er uit, het regent binnen en de bekleding van de deuren is uit karton, dat vlug week wordt. De ruitenwasser werkt nooit. Indien de Moskvitch werkelijk aan het bollen geraakt, wat eerder zeldzaam is, is het onmogelijk hem te doen stoppen.*

● In Frankrijk doet het gerucht de ronde, dat er weldra een nieuwe *SIMCA 1400* op de markt zal komen. Na de *1400 FIAT* was dit wel te verwachten. Nu blijft nog alleen de *CITROEN* zijn oude kleedje trouw.

● De Maserati's hebben hun autofabriek verkocht aan een maatschappij die wagens zal construeren, welke de naam *MASERATI* zullen behouden. De twee broeders Maserati hebben een nieuwe fabriek opgericht, O.S.C.A. genoemd.

● De *Engelse Fords, CONSUL* en *ZEPHIR* kosten veel minder dan de *Franse Ford VEDETTE*. De Engelse wagens zijn bovendien piekfijn afgewerkt en zeer comfortabel. De fabrieken van Poissy, bij Parijs, zullen dan ook een aardige concurrent krijgen!

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zoeken een bende gangsters. Ze vernemen dat de leider een domein op het eiland Nusa Penida bezit en Barelli besluit hier zijn vakantie door te brengen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

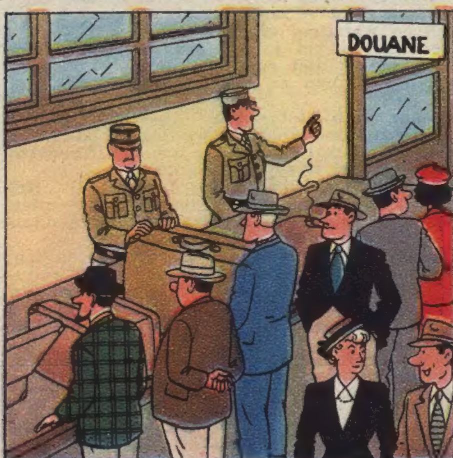

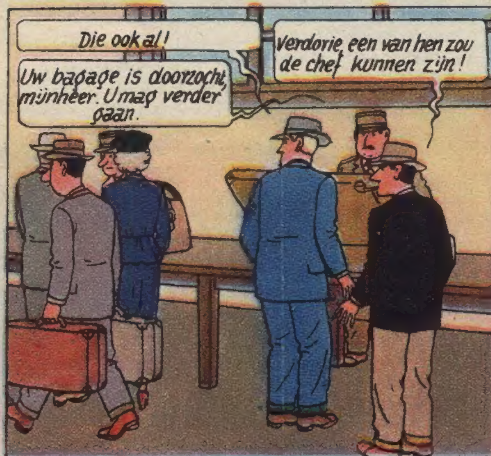

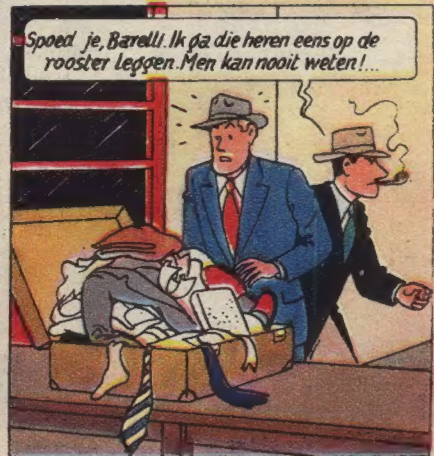

(Wordt voortgezet.)

Een huis in een dag Kant en klaar!

IN de donkere oorlogsjaren had mijnheer Veenstra reeds herhaaldelijk aan mevrouw Veenstra gezegd : Na de oorlog trekken we er uit ! We gaan naar den Oost. Hier in Nederland zijn de toekomstmogelijkheden te beperkt. Men slooft zich hier af voor een klein loon. Men leeft zijn leven lang bekrompen, en wanneer de kinderen groot geworden zijn, dan staat men nog even ver als op de trouwdag. Neen, dat kan niet zijn. Laat ons dus liever uitwijken.

Kwam de bevrijding, die eindeloos op zich had laten wachten. Maar dan waren mijnheer en mevrouw Veenstra en al hun landgenoten nog niet aan het eind van hun ontgoochelingen. Nederlands-Indië ging verloren... Men moest zijn blikken naar andere streken wenden : Zuid-Afrika, Canada, Zuid-Amerika, Australië.

Australië is een toekomstland bij uitstek. Denk maar even : een continent van 7.706.000 km2 dat slechts bevolkt is door 2.580.000 mensen ! Niet een mens per vierkante kilometer ! Vergelijk dat eens met de bevolking van België : 8.512.195 mensen op 30.506 km2, waar dan nog provincies, zoals Luxemburg en Namen, betrekkelijk dun bevolkt zijn. En Nederland : 10.800.000 mensen op 33.328 km2. In België, zowel als in Nederland, woont meer volk, dan op heel het Australisch continent ! Volgens de Australische regering zijn er momenteel in haar land niet minder dan 200.000 vacante betrekkingen.

Na rijp overleg besloot mijnheer Veenstra zijn inwijkings-aanvraag tot het Australisch Gezantschap aan de Lange Voorhout, 18, te Den Haag te richten. Na heel wat over en weer geloop en geschrijf en lang wachten, kwam de zaak voor elkaar : de familie Veenstra was welkom in Australië. Maar er was een « maar » bij. Hoe onwaarschijnlijk het ook moge schijnen, er zijn daar woningen te kort, net als in Zuid-Afrika en andere emigratielanden.

Mijnheer Veenstra liep er over te piekeren hoe hij dat probleem zou kunnen oplossen. Hij kon toch niet met zijn vrouw en kinderen naar het andere eind van de wereld varen, om daâr onder een tent te gaan wonen, en wie weet kwamen ze daar dan nog niet in volle regenseizoen aan ?...

Op zekere dag was hij echter met een stralend wezen naar huis gekomen. Mevrouw had dadelijk gezien dat de zaak zou in orde komen. Ze moest het hem niet eens vragen. Ze zag het zo.

— Ken je de geschiedenis van het ei van Colombus ? vroeg vader Veenstra aan Jan, zijn oudste, een kereltje van dertien jaar.

— Ja zeker, vader ! Die kent iedereen toch !

— Wel onze zaak is al even eenvoudig. Men moet er maar aan denken : Er zijn ginds huizen te kort ? Wel dan doen we een huis mee met de boot !

— Een huis mee doen met de boot, herhaalden moeder en Jan tegelijkertijd.

— En waarom niet ? Nog niet gehoord van geprefabrikeerde woningen ?

— Geprefabrikeerde woningen ? Die dingen waar de kranten al menige reportage aan gewijd hebben, vroeg moeder Veenstra wantrouwig.

— Zeker. Ik was even achterdochtig als jij, moeder. Maar die heren van de maatschappij van geprefabrikeerde woningen hebben me overtuigd. Ze zullen voor ons een mooi, confortabel huis bouwen, dat we weer kunnen uiteen nemen. Het zal maar een beperkte plaatsruimte innemen aan boord van het schip dat ons naar Australië brengt !

— Dat is fijn, vader ! juichte Jan Veenstra. Ik heb me reeds gedokumenteerd over ons nieuw vaderland. In de Kleine Winkler Prins heb ik gelezen dat de Noordkust van Australië in 1606 door de Nederlander Willem Janszoon ontdekt werd, en dat hij het Nieuw-Holland noemde. Voor ons zal het dan weer een Nieuw-Holland zijn !

Moeder Veenstra scheen echter haar bekommernis niet kwijt te geraken. Die zaak van die geprefabrikeerde woning boezemde haar geen vertrouwen in.

— En hoelang zullen we daar niet moeten op wachten, vroeg ze.

— Luister, moeder, antwoordde vader Veenstra, nu zul je je eigen oren niet geloven : ons nieuw huis zal op één dag klaar zijn ! En niet eens een dag van vier en twintig uur ! Bij zonsopgang zullen ze er aan beginnen en vóór zonsondergang zal alles er staan, sleutel op de deur !

Moeder Veenstra kon de geestdrift van haar man niet delen.

Toen kwam de dag waarop de werklui van de maatschappij de woning te Zaandam zouden optrekken. Vader Veenstra kon geen vrijaf krijgen, maar moeder Veenstra spoorde naar Zaandam, want dat mirakel wou ze met haar eigen ogen zien.

Wanneer ze 's avonds laat thuis kwam, bleek ze al haar achterdocht kwijt. Het huis stond er ! Ze waren er 's morgens om zeven uur aan begonnen en vóór het vallen van de avond was het inderdaad klaar ! Het was naar haar mening vlugger gedaan dan met een dokumentair in de bioskoop.

Zeventien arbeiders waren aan 't werk getogen en hadden met de houten balken, planken, asbest- en isolatieplaten in twaalf uur tijd een bungalow met een woonkamer, twee slaapkamers, een keukentje en een badkamer te voorschijn getoverd. En merk wel, dat het dak niet met platen, maar met mooie rode pannen bedekt werd !

Wanneer mevrouw Veenstra het 's anderendaags aan haar buurvrouwen vertelde, konden die het niet geloven.

— Ga maar eens kijken ! Het loont de moeite, heeft mevrouw hen toen geantwoord.

Ja, dat zouden ze. Maar hoeveel kost zo 'n ding wel niet ? Stukken van mensen !

— De prijs zal je nog ongelijklijker schijnen : 100.000 frs. Sleutel op de deur !

Maar toen moest ze de rekening tonen, want dat wou niemand geloven.

Die avond heeft menige buurman er lang met zijn vrouw over gesproken of zij ook het oude Holland niet voor het nieuwe zouden verwisselen, en met de boot zo 'n woning mee te nemen die in minder dan één dag kant en klaar is.

HOE HET GROEIDE

7.30 u. : De eerste hamerslag.

8.30 u. : Het gebinte verrijst.

10.30 u. : Het werk schiet op.

3.30 u. : De pannen zijn er al.

7.30 u. : Sleutel op de deur.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

HOE RAAKT DE SCHATKIST LEEG?

HET kostte Frederik de Grote veel moeite om de uitgaven van zijn land, met de binnenkomende gelden te dekken. Tijdens een feestmaaltijd zette hij zijn zorgen uiteen en vroeg aan de verzamelde hoogwaardigheidsbekleders of zij soms wisten hoe het kwam dat de schatkist altijd leeg was, en de belastingen toch hoog waren ? Te midden van een indrukwekkende stilte stond een oude generaal op. Hij nam een grote brok ijs uit een van de koelers en stelde voor dat het ijs aan de koning zou doorgegeven worden. Het ijs ging dus van hand tot hand en toen het bij Frederik kwam, was het nog slechts zo groot als een nootje...

Toen ging de generaal terug zitten.

WEER STIERENGEVECHTEN IN FRANKRIJK

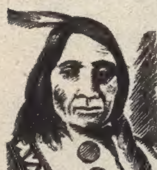
DE Franse Nationale Vergadering heeft onlangs een wetsvoorstel aangenomen, dat wijziging brengt in de « Wet Grammont » van 1850 aangaande de dierenbescherming, waarbij de stierengevechten weer worden toegestaan in die plaatsen, voornamelijk in het Zuid-Westen en het Zuiden van Frankrijk, waar een ononderbroken traditie dienaangaande kan worden aangetoond.

OOK EEN ARBEIDSONGEVAL

IN Melbourne is nu uitgemaakt dat, wanneer je je kaak verrekt door gapen onder het werk, je toch volle uitkering krijgt van de vergoeding bij ongevallen. Het is een arbeidsongeval !

DE INDIANEN STERVEN NIET UIT

DE Indianen die tot uitsterven gedoemd schenen, verdwijnen niet, indien men ten minste de laatste volkstelling moet geloven. Men schatte in 1949 het aantal Roodhuiden op 136.000 hetgeen een verhoging van 10.000 zielen in vijf jaar betekent. De aangroei van de bevolking wordt toegeschreven aan de sociale hulp en geneeskundige zorgen welke hen verleend worden.

BENZINEPECH

TIJL UILENSPIEGEL

van Charles De Koster werd voor de éérste maal in het Russisch vertaald en oogst een groot sukses. 'k Heb ooit gelezen dat, wanneer de humor moest geinternationaliseerd zijn, er geen oorlog meer mogelijk was. De Vlaamse Tijl is in dit geval op de goeie weg...

WIE DRINKT ER GRAAG EEN GLAASJE ?

HET bierverbruik per jaar en per hoofd (in 1948)

	liter
België	112
U.S.A.	67
Engeland	48
Zweden	40
Frankrijk	20
Nederland	13
Italië	2

Alcoholverbruik per hoofd en per liter (1947) :

	liter
Frankrijk	24,52
U.S.A.	17,50
Italië	16,60
Zwitserland	13,65
België	17,50
Zweden	9,44
Engeland	7,39
Denemarken	7,07
Noorwegen.	5,47
Nederland	4,77

GEWETEN MAAR VERGETEN!

ROBERT KOCH, ontdekker van de T.B.-bacil, vertelde graag volgende anecdote uit zijn studententijd.

Op een examen vroeg de professor de candidaat, of hij kon vertellen wat de functie van de milt was. Dat was een strikvraag, want de medische wetenschap wist toen nog niet waartoe de milt diende.

De jongeman, die behoorlijk zenuwachtig was, trachtte zich er uit te redden en verzekerde :

— Ik heb het geweten, professor, maar ik ben het helemaal kwijt.

Waarop de hoogleraar in vertwijfeling uitriep :

— Eén is er die het geweten heeft, en die is het weer vergeten !

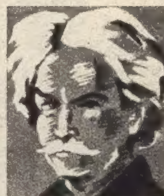
ZE GAAN MEE MET HUN TIJD !

IN het jaar 1950 werden er door de AIR FRANCE alleen niet minder dan 3.000 kinderen vervoerd. De lijn Parijs-Tananarivo had een gemiddelde van 5 kinderen beneden de 12 jaar per vlucht.

HET LEVEN BOVEN DE MOERDIJK

OP 1 Januari 1951 telde Nederland 10.200.022 inwoners ! In 1950 werden er 83.000 huwelijken gesloten. Het aantal levend geborenen bedroeg circa 230.000, het aantal sterfgevallen 75.000.

DAT WAS HEM TE STERK !

DE tooneelspeler Henry Irving vertelde Mark Twain eens een anecdote en vroeg hem bij het begin, of de schrijver het verhaal soms kende. Mark Twain antwoordde ontkennend. Even later herhaalde Irving zijn vraag en vlak voor het hoogtepunt van de grap nog eens. Toen zei de schrijver :

« Eén keer kan ik liegen, en desnoods nog een tweede keer om beleefd te zijn, maar dat is het uiterste ! Met de beste wil van de wereld kan ik dezelfde leugen geen driemaal herhalen. Ik ken die anecdote niet alleen; ik heb ze zelf geschreven !

ONVERWACHT BEZOEK

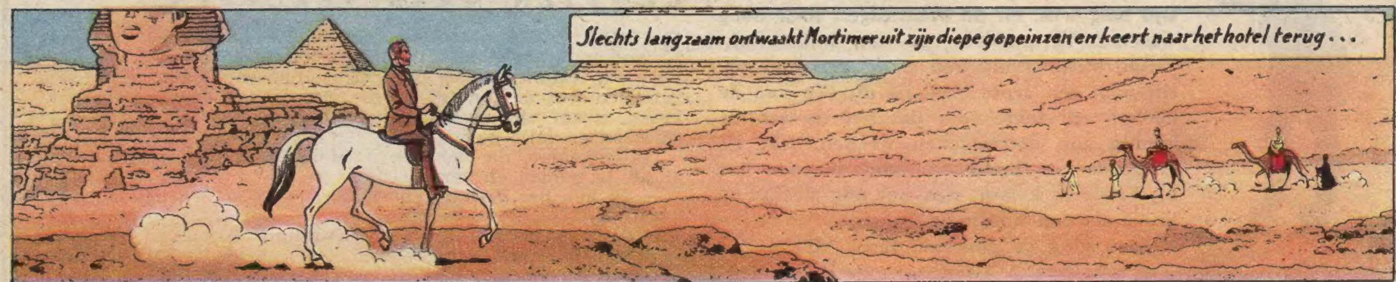

Nu weet je meteen dat je laatste artikel me helemaal niet beviel !...

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

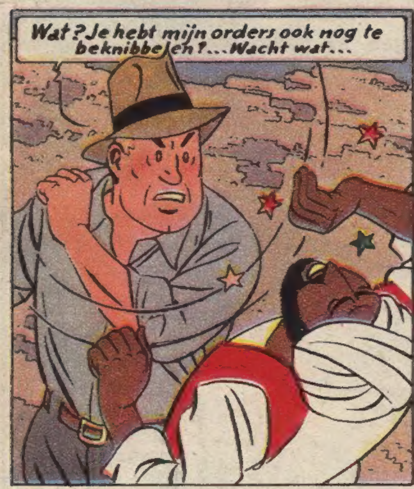
Professor Mortimer kreeg van Scotland Yard de bevestiging van de dood van zijn vriend Blake. Mortimer stijgt te paard en rijdt naar de hoogvlakte van Gizeh. Hier maakt hij plannen voor de toekomst...

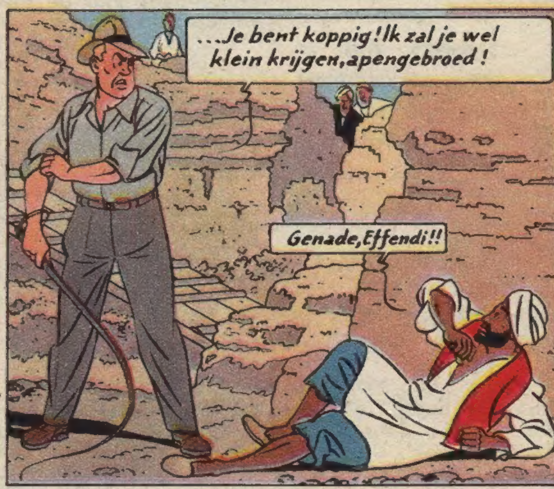

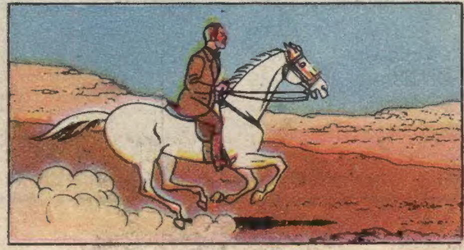

(1) De directeur van de werken.

(Wordt voortgezet.)